

mere reelle Side af Sagen, og jeg skal da først udtale min Glæde over, at den høitagtede Krigsminister, trods hans Ønske om at beholde Lilliebelfortet, dog ser sig istand til at modtage et Forslag, hvori dette foreløbig er udeladt. Ligeledes kan det naturligtvis ikke Andet end være meget tilfredsstillende for mig, naar den høitagtede Minister udtalte, at han fuldstændig deler de Betragtninger, som jeg havde den Ære at fremsætte med Hensyn til Søforterne. Naar den høitagtede Minister dertil knyttede den Bemærkning, at han udtalte det, skjøndt han ikke holdt af i en offentlig Forsamling at nedsette slige Ting, saa er det muligt, at deri kunde ligge en Behreidelse for, at disse Ting overhovedet vare blevne omtalte. Jeg skal i saa Henseende bemærke, at Ingen mere end jeg fra Begyndelsen af disse Forhandlinger havde ønsket, at de kunde føres under en noget mere indskrænket Offentlighed, end Tilfældet har været. Jeg tror, at mange Hensyn medføre Uanseligheden af at begrænske de Udtalelser, man kommer frem med, Hensyn, der ikke vilde gjøre sig gjældende, naar Udtalelserne fremkom under en Forhandling med mindre Offentlighed end denne, og jeg har heller ikke ladet denne min Betragtning være ganske uden Bidnesbyrd, idet jeg med flere af Udvalgets Medlemmer har samtale om Hensigtsmæssigheden af en Foranstaltning, der sigtede til at gjøre Forhandlingen friere for dette Hensyn. Dette mødte imidlertid meget ringe Sympathi og mødtes med flere Grunde, hvis Vægt jeg ikke kunde Andet end anerkjende. Nu veed jeg ikke, hvorledes det skulde være muligt paa anden Maade at klargjøre Nødvendigheden af en saadan Udgift, som den heromhandlede, hvortil Udvalgets Flertal jo ikke har villet raade Thinget at give sit Minde, naar man ikke fremsatte de Forer, der ere tilfede ved den nuværende Tilstand, og naar man ikke ved at skildre disse Forer paa den Maade, de med Sandhed fortjene, gjorde det indlysende, hvor nødvendigt og indtrængende nødvendigt den omhandlede Foranstaltning er. Den høitagtede Marineminister fandt Toner i mine Udtalelser med Hensyn til Marinen meget mørke. Jeg var dog ikke besjelet af nogen Følelse af meget mørke Aensler for Marinens Vedkommende, om jeg end vil sige, at den hele Situation i dette Dieblit just ikke forekommer mig at staa i det klareste Solskins fulde Glænde; men jeg tror, at den høitagtede Minister neppe har kunnet misforstaa mig, idet nemlig mine Udtalelser kun gik ud paa, at, forsaavidt man forlangte, at Flaaden med de samme Midler, hvorved den skulde løse den mindre Opgave, skulde løse en større Opgave, da var det saare uheldigt for Flaaden. Den ærede Minister mente — og det ærede Medlem for Thisted Amts 2den Valgkreds (Sagd) understøttede ham senere i den Betragtning — at naturligtvis, hvis Fjenden var overordentlig overlegen og kunde sende hele sin Styrke imod os — det ærede Medlem sagde: hvis Fjenden var

meget snild — saa maatte vi ganske vist bukke under, og saa kunde Flaaden ganske vist ikke udrette saameget som under de Forhold, der vare de naturligtste. Jeg deler ganske vist denne Betragtningssmaade, men jeg tillader mig at tro, at, hvor lidet snild Fjenden end er, saa er een Ting sikkert, og det er, at han vil være saa snild, at han ikke møder her uden en overlegen Søstyrke, og derefter maa altsaa Opgaven for Flaaden ogsaa stilles. Den ærede Ordfører udtalte med Hensyn til mine Bemærkninger Form og Indhold forskjellige Ting. Han mente saaledes, at den Form, hvori jeg havde holdt mine Ytringer, ikke var saa blid, som han havde ventet, og han mente, at den snarere kunde skade end gavne den Sag, jeg ønskede at fremme. Jeg tilstaar, at det forundrede mig lidt fra den Side, navnlig i et saa krigerisk Spørgsmaal som dette, at høre den stærke Appæl til Blidhed. Det forekommer mig heller ikke, at der var nogen Anledning dertil, hverken fra den ærede Ordførers eller fra mange af hans Meningsfællers Side, thi Blidhed i Udtrykket, hvad enten det er i Diskussionen eller i Betænkningens Affattelse, forekommer mig sandelig ikke at være det Træk, der fortrinnsvis karakteriserer de Herrer. Jeg skal blot minde den ærede Ordfører om den Betænkning, vi nys havde for, om Telegrafvæsenets Embedsmænds Lønninger; jeg veed ikke, om den ærede Ordfører skulde mindes den Blidhed, der gav sig tilkjende i Begyndelsen af den. Jeg tror derfor, at naar den ærede Ordfører vil se tilbage paa de meget kraftige, meget stærke og meget ublide Udtryk, der saare ofte ere faldne fra ham selv og fra mange Andre lige overfor Modstandere, kunde det vel være, at han vilde komme til Erkjendelsen af, at han her havde set Skæven i sin Broders Øie, men ikke Bjælken i sit eget. Naar den ærede Ordfører troede, at jeg havde gjort den Sag, jeg ønskede at fremme, mere Skade end Gavn, vil jeg foreslaa ham, at lade Fremtiden afgjøre det. Dersom nemlig det Foredrag, jeg holdt forleden Dag, skulde være af den Natur, at det derefter skulde synes umaadelig tillokkende og indbydende for Usagkyndige eller — hvis det ærede Medlem foretrakker, hvad det ærede Medlem for Frederiksborg Amts 1ste Valgkreds (Thomsen) sagde — lidet Sagkyndige af forskjellige Forsvarsplaner at plukke Lidt ud hist og Lidt ud her og saa sætte en Forsvarsplan sammen, ja, da har det ærede Medlem Ret, men dersom mine Udtalelser mulig skulde, og det haaber jeg, fremkalde nogen Betænknelighed og Forsigtighed i saa Henseende, saa vil jeg i hvert Tilfælde tro, at mine Udtalelser ikke have været forgjæves, og at de dermed have været til Gavn for Forsvarsagen. Den ærede Ordfører sagde, at mine Bemærkninger vare affeierende. Jeg veed ikke, hvad den ærede Ordfører forstaaer ved affeierende. Efter almindelig Sprogbrug betyder Affeining, at man ikke gaar ind paa Nogetsomhelst,